

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola IV

Město Avignon ~ květen 1347

Odpolední vzduch byl prosycen pachem deště; západní obloha ležela černá.

Kardinál Lean přijel z Anglie do Avignonu a vtrhl na nádvoří zámku Mallow v přísně střeženém kočáře. Z kroku shromáždění se vířil prach, který pak byl pohlcen vířícími oblaky prachu, které se shromažďovaly před blížícím se bouře. Když se kočár blížil ke vchodu, Lean se posadil, vyhlédl z okna a zjistil, že se někteří členové jeho předvoje omámeně potulují kolem.

Leanův kapitán doprovodu pobídl svého koně k postupu a zároveň káral své rozhádané strážce: „Pozor! Postavte se!“ Nikdo jeho rozkazu nedbal. Kapitán zastavil koně a chytil nejbližšího. „Seržante! Co se tady děje? Vysvětlete to – okamžitě!“ „Odpovězte mi hned!“ Seržant omámeně vzhlédl, jako by omdlával v opilosti – oči měl rozostřené a ústa se mu snažila formulovat slova.

„Dost už téhle směšné šarády!“ zaburácel kardinál. Lean vyběhl z kočáru a rukou si držel klobouk se širokou krepkou, kterým si nakláněl proti větru.

Kapitán a tři další členové doprovodu se připojili ke kardinálovi a Leanova skupina vstoupila do zámku. Nahoře se hluk stálého hučení zesílil, jak se blížili k ložnici kardinála Basilisty. Vtrhli do místnosti a ztuhli. Několik z nich zasténalo a odvrátilo zrak. Kardinál Lean vytáhl kapesník a zakryl si nos a ústa, zatímco jeden ze strážných běžel k otevřenému oknu a zvracel.

Před Leanem ležel v posteli ztuhlý černý a oteklý bazilista, tvář mu zakrývala lipnoucí masa žlutých bund. Hmyz se proudem valil sem a tam otevřeným oknem a odnášel z prohlubní jeho hlavy bodnuté larvy. Mrtvý kardinál se o nic netrápil, ležel ztuhlý a hnilobný, oči mu schly na podlaze jako pár špinavých mincí. Lean se podíval oknem směrem k vzdáleným korunám stromů, které se nakláněly a tančily ve větru blížící se bouře. Pak znovu obrátil svou pozornost k horkému, stojatému a dusnému vnitřku pokoje, jehož nehybný vzduch byl poskvrněn slabými stopami levandule a starých lidských exkrementů. Několik bubnujících druhů hmyzu ho prohledávalo, vznášelo se a kroužilo kolem jeho hlavy jako bzučící svatozář,

Lean však nebyl muž, který by se takovými složitostmi zabýval. Prozkoumal artefakty v komnatě podrobněji a jeho pohled spočinul na pergamenovém listu ležícím na stole – vystoupil k bližšímu prozkoumání. Lean zvedl pergamen s kardinálovými posledními slovy, která byla adresována jemu. Krátce nato skupina opustila zámek stejně spěšně, jako do něj vstoupila. Lean si za pochodu prohlížel dopis.

„Apokryf! Prchni jako vítr!“ zavrčel a nasedl do kočáru. „Nasedněte, okamžitě!“ zařval kapitán na své strážce, když skočil do sedla.

Muži spěchali ke svým koním. Kapitán pobídl svého koně do čela skupiny. Kočár se prudce naklonil a katapultoval vpřed. Lean odtrhl zrak od dopisu a otřásl se. S útočící armádou čtyřiceti vojáků jel kardinál na západ přes most přes řeku Rhône, pryč z Avignonu, směrem k apokryfům a k obludné bouře pohlcující obzor. Leanova pozornost však byla pohlcena jeho vážnou odpovědností vůči apokryfnímu koncilu – a vůči papeži Klementovi, který o všech záležitostech týkajících se koncilu nevěděl.

Poté, co byli kardinálové Xaverius a Basiliste zavražděni, byl Lean posledním žijícím členem vyšší rady; vše, co rada držela v tajnosti téměř pět století, nyní spočívalo na jeho bedrech. A ačkoli kanonické právo stanovilo, že náměstek Kristův – vládoucí papež – je nejvýše postaveným členem rady, Lean věděl, že by mohlo být obtížné, ne-li nemožné, oslovit Klementa přímo. Dříve, jako kardinál, Klement vášnivě argumentoval proti jakémukoli návrhu, který by v jeho očích posílil postavení apokryfního koncilu. Klement vždy...

měl pocit, že koncil podkopává autoritu kardinálského sboru. Lean nechoval žádnou naději, že by muž po nástupu do úřadu papeže změnil barvu. Nicméně byl odhodlán zajistit si návštěvu s Klementem i silou, pokud by to bylo nutné. A pokud by k tomu došlo, byl připraven ospravedlnit takový akt neposlušnosti tím, že udělá něco, co se v historii apokryfního koncilu nikdy předtím nestalo – odstraní důkazy z archivu apokryfů a předloží je přímo Klementovi osobně.

Lean a Clement byli svými povahovými protiklady; střetávali se. Oba to věděli. Lean byl muž máloslovný: skromný, ostražitý a upřímný. Clement byl netaktní a netrpělivý, užíval si luxusu a společenského životního stylu; jako papež se choval spíše jako elegantní panovník než jako přísný Boží posel. Když už k rozhovorům mezi nimi došlo, byly formální, krátké a většinou bezproblémové. Během čtyř let Od Klementova nanebevstoupení se kardinál Basiliste opakovaně obracel na papeže ohledně záležitostí apokryfů. Pokaždé mu byla audience odmítnuta s odůvodněním, že Klementovu okamžitou pozornost vyžadují jiné, naléhavější záležitosti, jako například výstavba nového paláce, státní záležitosti, finance a daně. Klement opomněl jmenovat nové členy do Vyšší rady, a to i po smrti kardinála Basiliste, a jeho nečinnost způsobila, že kdysi mocný orgán... ubývat, z jeho strany téměř jistě úmyslná nedbalost. Lean však nyní neměl jinou možnost, než se vnutit Klementovi a připomenout mu jeho odpovědnost vůči starodávnému orgánu Apokryfního koncilu.

Rada byla postavena v roce 1334 na příkaz papeže Benedikta XII., který navzdory vyjádřeným snahám o návrat papežství do Říma přesunul všechny papežské záznamy z Vatikánu do nové pevnosti ve Francii. Budova připomínající hrobku ležela v rozlehlém, vlhkém údolí Rhône, ze tří stran obklopená strmými roklemi, které ležely zahalené mladými lesy a trnitými křovím. Na východě se nad soutěskou říčního údolí tyčily hradby Avignonu, zatímco na západě velkolepost města ubývala – spolu s jeho zápachem.

Neuplynula ani hodina, než se přísně střežený kočár s pečeti římské církve těžce vydal po strmé, rozbité cestě, stíněné vysokými porosty stálezelených stromů. Kamenné hradby, které se temně tyčily za stromy, měly stejný odstín černé jako obloha za nimi. Obloha houstla jako vznášející se popel; vítr se obrátil a proměnil se v led. Blesky; hromy – náhle husté kapky deště vydláždily cestu přivalovým deštěm. Leanův doprovod se s námahou hnal po úzkém sesuvu půdy na silnici, přičemž několik sesedlých a zablácených strážů se ve společném úsilí tlačilo na zadní část kočáru.

vpřed. Vytahovali ho z kaluží; vpřed, centimetr po centimetru, stopu po stopě. Blesky osvětlovaly cestu před nimi a zároveň obrysovaly stále se rýsující siluetu Apokryfu .

Žádné okno nenarušovalo kamenný exteriér impozantní blokové pevnosti. Její jediný vchod byl ve dne v noci strážěn strážemi rady, muži pečlivě vybranými Vyšší radou pro jejich fyzickou sílu a vůli a neochvějnou loajalitu. Dokonce i přísný protokol královské gardy krále Filipa se ve srovnání s tím vymykal. Uvnitř těchto strážěných zdí se ukrývala slova písmá známá jen několika málo žijícím mužům – od kompletních kdysi biblických knih Enocha, Jubileí, Obrů, Šalomouna a dalších až po starověké svitky psané v jazycích, které na zemi nebyly slyšet tisíc let. A od artefaktů dávno zničené řecké knihovny v Alexandrii až po asyrské hliněné válce , které podrobně popisovaly roky po Velké potopě a byly zabaveny z židovských chrámů v roce

Během prvních křížových výprav obsah apokryfů uchovával všechna existující tajemství Církve a držel ji v tajnosti.

Lean hledal materiál, který se nacházel ve čtyřech apokryfních vazbách – textech , které kardinál znal téměř nazpaměť. A ačkoliv bylo proti jeho lepšímu úsudku cokoli z apokryfů vyjmout, nedokázal si představit lepší přístup k úkolu, který před ním ležel: přesvědčit Klementa o věcech, o kterých by se žádný příčetný člověk neodvážil věřit, že jsou pravdivé.

První ze čtyř vazby byla Statue Physique, největší z nich. Obsahovala podrobné popisy koncilních klášterů a jejich dvou bránových kamenů. Obsahovala také historii každého z nich. První bránový kámen byl objeven v roce 876, za vlády papeže Jana VIII. Nachází se v horských oblastech Umbrie, v rámci papežského státu Itálie, a na tomto místě se nacházelo také starověké samnitské osídlení. Druhý kámen brány byl objeven v roce 877 za papeže Štěpána VI. Nalezeno

V dnešní provincii Auvergne ve Francii se monolit nacházel na kamenitém kopci jižně od řeky Loiry.

Druhou knihou byla Prohlášení koncilu. Uváděla historické členství koncilu. Uváděla všechny papeže a členy rady, kteří kdy sloužili v horní a dolní radě. Obsahovala také stanovy koncilu .

Třetí závaznou dohodou byly reformační vyloučení, která v roce 1336 sepsal papež Benedikt XII. Jednalo se o kanonické dodatky nebo vylučující klauzule k papežské bule: Redemptor Noster. Umožňovala koncilu spravovat své dva kláštery způsobem, který

uznalo za vhodné.

Čtvrtým a posledním z textů, které Lean hledal, byly Naramsinovy překlady – Vrchní rada jim také říkala Transdivinace z Gatestone. Tyto křehce vázané stránky pocházejí z doby před třemi stoletími a byly souhrnně pojmenovány po písaři opatství Naramsinovi, zesnulém klerikovi z Gardiens, kterému se díky své oddané službě a oddanosti podařilo sám rozluštit francouzské monolitické nápisy. Tyto překlady představovaly latinské ztvárnění podivného jazyka vytesaného na stěnách francouzského kamene. A protože rytiny na italském kameni byly identické, sloužily Naramsinovy stránky jako překlad pro oba Gatestone, které se nacházely ve Francii i Itálii.

Lean věděl, že kterýkoli ze čtyř textů by mohl nic netušícího papeže probudit k uvědomění si skutečného nebezpečí, které hrozilo, ale k tomu, aby se muž dostal pod Leanovo – a tedy pod... – by byly zapotřebí všechny čtyři. Apokryfy – kontrolu. Musí to vidět, pokud má Rada přežít. Leanův kočár zastavil a on vykoukl z jeho portálu. V prudkém dešti spatřil siluety, jak se shromáždili ve dvou řadách a obklopovali mohutné železné dveře – vchod do Apokryfů.

Uvnitř Apokryfů a za jejich velkými dveřmi osvětlovaly nástěnné pochodně desítky odhodlaných stráží, které lemovaly vchod do chodby. Na druhé straně se do dveří ozývaly botky oštěpů a následoval tlumený povel: „Otevřete, na rozkaz Jeho Eminence, kardinála Leana z Apokryfní rady!“

Dva strážní sundali železné mříže a s námahou otevřeli dveře. Kardinál Lean a jeho kapitán proběhl skrz naskrz, promočený silným deštěm. Stráže se uklonily, když oba prošli. Dveře se s dunivým žuchnutím zavřely. Lean a kapitán ani nezpomalili, zmizeli v potměšlé hale a zanechávali za sebou stopu vody, která jim kapala z oděvů na dlážděné kameny, jež odrážely chvějící se odlesky plamenů pochodní z chodby.

Když Lean vykročil za roh a blížil se k poslední chodbě, šest strážných náhle dalo najevo svou přítomnost. Stáli před vysokými, bohatě zdobenými dveřmi pokrytými složitými řezbami, s reliéfním třpytivým kovovým plátováním a osázenými drahými kameny. Nad svorníkem leželo řecké písmo, slovo APOKRYPHOS. Vrátný seržant vystoupil s rukou zdviženou a dlaní otočenou ven. „Stůj!“ Stráže za ním zvedly zbraně a halou se rozlehlo rachot těžkého železného brnění. Lean se zastavil před seržantem, který pokračoval: „Uvedte povahu ...“

Lean rázně odtáhl ruku. „Nemám čas!“ Naklonil se, sevřel ruku v dlani a zašeptal seržantovi do ucha slova úvodu.

Voják se otočil, klapl podpatky a oslovil strážné u dveří: „Uvolněte cestu Jeho Eminenci, kardinálu Leanovi z Rady!“

Stráže se spěšně rozestoupily a seržant vsunul do zámku velký mosazný klíč. Ramena se hluboce zabořila do nedotčených dřevěných prken tyčících se dveří, když se dveře zasténal a pomalu otevřel dveře. Lean vzal pochodeň, kterou mu podal jeden ze strážných, a pak se prošel nově vytvořeným prostorem ve dveřích. Za ním se masivní dveře s dunivou ozvěnou zavřely. Ozvěna dozněla a ho tam – v nehybnosti – obklopilo ticho. tma – rušená jen jeho vlastním dechem a stálým plápoláním plamene pochodně .

Lean se rázným krokem prodíral tmou a zapaloval řadu nástěnných pochodní. Obrovská místnost nabývala tvaru, zatímco kardinál rychle rozháněl tmou. Stěny lemovaly četné řady knižních pouzder. Ulička za uličkou se křížovaly po podlaze a v policích se nacházela rozsáhlá sbírka textů – rukopisů, svitků a hliněných válců s nápisy – všechno tajemství Svatého stolce. Lean upevnil pochodeň v prázdném... držák na baterku připevněný k okraji police. Před ním se rozsvítil prostorný čtecí stůl. Zvedl jednu z několika dřevěných stoliček kolem stolu a spěšně seběhl dolů

mnoho řad polic. Zahnul za roh a ztuhl; v žilách měl led a hrůzu. O několik metrů dál už před ním stál nášlapný stolek. Upustil stoličku, kterou nesl , a běžel k té druhé.

Lean vylezl na novou stoličku a horečně prohledával police, než... našel ji – Sochu Postavy. S povzdechem a zdánlivým druhým dechem zvedl masivní knihu a spěchal ke čtecímu stolu. Sotva ji položil na stůl , usadil se na židli a otevřel obálku, srdce mu vyskočilo do krku. Některé stránky chyběly.

„Ne!“ zalapal po dechu a listoval stránkami s rukou na ústech, oči doširoka otevřené a lesknoucí se směsicí úžasu a hluboké hrůzy. Téměř polovina stránek byla pryč – vytrhaná . „Ne. Ne! Ne!“ Vyskočil od stolu a běžel k zavřeným dveřím.

„Okamžitě otevřete ty dveře!“ zvolal Lean a bušil do nich pěstí. V zámku cvakl klíč a on otevřel těžké dveře, naplněný nově nabytou silou.

„Kdo byl v archivu?“ zakřičel Lean.

Seržant vykotal: „Vy, ehm... pouze... pouze kardinálové Rady byli přijati.“

Lean se mu naklonil do tváře a zavrčel: „Jsem poslední z Rady. Poslední! Nikdo jiný není!“

„A co kardinál Masson?“ zeptal se voják.

Lean se s trhnutím vrátil dozadu a tvář měl strašlivě zmačkanou. „Masson? Žádný takový kardinál neexistuje.“

„On - tento Masson znal slova pasáže, Vaše Eminence! Mám rozkaz dovolit -“

„Klíč, dej mi ho!“ přerušil ho Lean. Voják poslechl. Lean si klíč strčil pod roucho. „Znám vaše rozkazy, strážo!“ Lean se vzpamatoval. „Řekněte mi, jak vypadal? Byl oblečený“ - Lean ukázal na své vlastní šarlatové roucho - „jako kardinál?“

„Ano, Vaše Eminence. Tvrdil, že je nově zvoleným členem Rady. Tvrdil, že ho Jeho Svatost poslala, aby nahlédl do konkrétních kanonických záznamů. A znal vás docela dobře.“

„Seržante, důvodem mé návštěvy Apokryfů je informovat Jeho Svatost o jeho závazcích vůči nim. Jak by mohl vydávat rozkazy ohledně věcí, o kterých nic neví?“

„Vaše Eminence, mé rozkazy jsou...“

„Matko Boží,“ zamumlal Lean, roztržitý pod třesoucími se prsty, jehož oči přecházely po podlahu, než se zase setkal se seržantem a zúžil zrak. „Jak vypadal, ten kardinál Masson?“ naléhal.

„Byl si docela jistý sám sebou - choval se jako kardinál. Vaše výška - blond vlasy - světlá pleť - ach - a jedno hnědé oko a druhé bílé!“ Voják ukázal na své levé oko. „Tohle bylo slepé.“

Lean zatnul zuby a zaskřípal je. Jen jeden kardinál měl takové oči.

Zatracený, pomyslel si Lean. Blasi - kolej ho k tomu musela donutit.

„Kdo s ním přišel - doprovod?“ zeptal se Lean zmateného seržanta.

„Přijel sám, Vaše Eminence - na vlastním koni.“

„Sám?“ Lean hlasitě odfrkl. „Seržante, přicházím s desítkami stráží a obrněným vozem. Nepřišlo vám divné, že kardinál mohl cestovat z paláce a z města bez doprovodu? A to na koni?“

„Vaše Eminence, pokaždé, když přišel, tenhle Masson - myslím tím, že tenhle muž mi šeptal přesně ta slova, která jste sám použil před chvílí. Jinak bych ho dovnitř nepustil. Můj rozkaz -“

„Znám vaše rozkazy!“ vyhrkl Lean. „Pokaždé, když přišel,“ ptal jste se - kolikrát, seržante? Kolikrát jste otevřel tyhle dveře tomu vetřelci?“

„V posledních dnech jich bylo mnoho,“ řekl tiše seržant. „Očekávám ho zase zítra;“

Mám ho vzít do vazby, Vaše Eminence?"

Lean věděl, že bez Clementovy znalosti apokryfů by Blasiho zatčení mohlo jen rozzlobit jeho názor a vyhrotit už tak křehkou situaci.

„Ne, seržante,“ odpověděl Lean klidně. „Prostě mu odepřete přístup k apokryfům. Nezatýkájte ho. Nová rada rozhodne, co s ním udělá.“ Pak ho napadla další myšlenka. „Opakoval jste někdy ta slova z úryvku

někomu?"

„Já, Vaše Eminence? Ne. Je mi to zakázáno rozkazem.“

„Nikdy? Ani sobě?"

„Nikdy, Vaše Eminence.“

Muž hlídal tytéž dveře téměř dvě desetiletí. Lean o něm neměl moc důvodů pochybovat. Pak se mu v mysli otevřelo; když uviděl klíč otočený v zámku a dveře vedoucí k Zlověstná pravda se mu odhalila okamžitě. Kardinál Basiliste byl mučen, aby se přiznal k pasážím; to nepochybně spojovalo Blasiho s Basilistovou vraždou.

„O tom nikomu nic neřekneš. Než já... změním text pasáže.“

Odejděte. Nikdo nepřekročí práh archivu - ani jeden, kromě mě. Seberete mě?"

„Vskutku, Vaše Eminence. Ano,“ spěšně souhlasil seržant.

„Ještě jedna věc: Přinesl si vetřelec něco, nebo s něčím odešel - třeba jen útržek papíru?"

Seržant odpověděl: „První den vyndal z archivu dvě vazby a já trval na tom, aby je vrátil. Rozzlobil jsem ho, ale on mi vyhověl. Od té doby si v rukou nic neodnesl.

Prohlédl jsem si jeho róbu, jak nejlépe jsem uměl, ale neodvážil jsem se..."

„...požadujte jeho osobní prohlídku, protože byl... vybral jsem mu kardinála rady,“ vyhrkl muž. S planoucími tvářemi se zadíval na kamennou podlahu a zamumlal: „Přesně tak, jako jsem to udělal já s vámi, Vaše Eminence.“

Lean se zamračil. „Už o tom nemluv. Zavři dveře.“

„Ano, Vaše Eminence.“ Seržant s těžkým pohybem zavřel vysoké dveře a Lean vytáhl klíč ze svého roucha a zamkl dveře zevnitř. Vrátil se ke čtecímu stolu.

Lean zhodnotil škody a shromáždil informace, které se Blasi mohl dozvědět z roztrhaných stránek. Prolistoval další stránky.

„Sakra!“ Lean udeřil rukou do chybějící pasáže. Hledal v knize hlouběji, jen aby zjistil, že všechny Naramsinovy překlady jsou odstraněny.

„Zatracený!“ Udeřil pěstí do stolu; jeho hněv se rozléhal policemi, podlahou a možná i samotnými hlubinami Země. Lean se skrze Clementa postará o to, aby Blasi mlčel.

„Krá! Krá!“ Ozvalo se chraplavé volání: „Krá!“ Vyděšený Lean trhl hlavou, aby si všiml. Na knihovně seděl třepotající se havran a křídly šlehal vzduchem. Lean se pomalu vznesl. „Jak proboha—“ Pták se vrhl na Leana a mířil mu přímo do očí.

Kardinál s výkřikem ucouvl. Jako blesk mu kvílející černé peří roztrhlo obličej blýskajícím se zobákem a drápy. S maskou krve a oslepený Lean se škulbal dozadu, narazil do masivní police a spadl dolů. Police se zakymácela a havran vzlétl. Lean klečel a otíral si oči od krve, když spatřil ptáka, jak klidně sedí na vrcholu police, kde ho poprvé spatřil. Pomalu se postavil na nohy.

„Vrz!“ Lean se ohlédl přes rameno a uviděl, jak se k němu kymácející se knihovna padá zpět. Natáhl ruku a vykřikl. Lavina knih a polic – hora knih se na něj zřítíla jako sesuv půdy a otřásla místností i pro ty vysoké.

dveře. Pochodeň připevněná k okraji police se zřítíla na hromadu knih a zapálila je. Pak všechno ztichlo – všechno, až na praskající plamen a tlumené sténání kardinála přišpendleného pod sutinami. V tu chvíli se postava havrana proměnila v oblak rozptýleného kouře a zmizela.

„Vaše Eminence!“ zavolal na něj seržant a bušil do vysokých dveří.

Pod kufrem ležel svázaný Lean se zlomenýma nohama a roztříštěnými žebry. Knihy a police ho blokovaly ze všech stran. Z hromady se vkrádal kouř. „Panebože! Pomozte mi! Strážel!“ křičel.

Kouř se valil po podlaze a pod prahem dveří se shlukoval kolem seržantových bot. „Přiveďte berana! Svolejte všechny vojáky! Hned,“ zařval seržant na své muže. Rozprchl se. Zabušil do dveří: „Kardinále Leane! Otevřete dveře!“

Čas plynul a kouř houstl. Když se vojáci vrátili se svým beranidlem, bušili na vysoké dveře, dělali to s palčivými slzami a za dusivého křiku kardinál hořící nohama napřed.

~*~

Shodou okolností byl osud ke kardinálu Blasimu příznivý. Kdyby Lean žil ještě jeden den, Blasi by mohl být obviněn z vraždy. Papež by neměl jinou možnost než zahájit důkladné vyšetřování apokryfů. A vyšetřování by mohlo...

odhalil tajemství, které Rada střežila, a papež by jistě jmenoval nový orgán Vyšší rady, i když Blasi hnil v hrobě pro chudáky. Místo toho se Blasi nyní magicky zbavil překážek.

Den poté, co plameny zachvátily Apokryfy, byl k vyšetřování nehody vyslán papežův zbrojnoš, kapitán Pitro. Pitro se vrátil se svými zjištěními: smrt kardinála Leana a spalující požár, který zničil obsah archivu, byly pouhou nehodou. Věc byla zastavena a papežství pokračovalo ve vyšetřování Basilistiny vraždy, i když bez větší naléhavosti. Vzhledem k plánované návštěvě krále Filipa v Papežském paláci za necelé dva měsíce byla mysl a jazyky paláce zaměstnána politika. Apokryfy a jejich tajemství musely počkat. Koneckonců, Anglie okupovala části francouzského území a Filip potřeboval za současného příměří pomoc papeže Klementa, aby získal zpět ztracená území Severu.

Během následujícího měsíce měl Blasi dostatek příležitostí k přemýšlení o záznamech, které ukradl. Živě ho zajímaly Naramsinovy překlady.

V soukromí Château Rouge si znovu a znovu četl fascinující text.

Pokud jsou tyto věci skutečné, pomyslel si s úžasem, pak bratrův přízrak mluvil pravdu: tento monolit má moc nejen vyhnat Edwarda z Francie, ale také ho rozdrtit – a všechno... Anglie s ním.

Bylo časně odpoledne, když Blasi vstoupil na klášterní nádvoří Papežského paláce. Zahlédl Julina, jak jde přes pozemek a vede dva sluhy. Na ramenou chlapců se natahovala dlouhá rouna půlnočně modré látky posetá stříbrnými knoflíky. „Kardinál Juline! Chvíli vašeho času,“ křičel Blasi přes galerii. Jak se blížil Julin, další rudý kardinál Firmus, se sblížil. Firmus byl rovněž palácovým dozorcem a jeho povinnosti z něj dělaly nejneoblíbenějšího ze všech palácových kardinálů. Vyšetřoval, dokumentoval a hlásil všechny palácové záležitosti přímo papeži. Stručně řečeno, Firmus byl papežovými očima a ušima a choval se, jako by už byl zvolen dalším papežem. Ve skutečnosti však nebyl ničím víc než sebestředným zvědavcem tělo.

„Juline, víš, kde se nachází kardinál Toussain?“ zeptal se Blasi.

Firmus ho přerušil: „Blasi, označil jsi ty tři sudy s vínem pro Jeho Veličenstvo krále Filipa?“

„Ano, včera ráno,“ odpověděl Blasi stroze, než se otočil zpět k Julinovi a zopakoval: „Kde je Toussain?“

Julin se ohlédl přes rameno. „Sledoval nás teprve před chvílí. Možná...“

„On – ach! Už jde.“

Toussain prošel obloukem klášterní galerie s oběma pažemi podepřenými tlustý čtverec složené modré látky.

Firmus strčil obličej mezi kardinály a požadoval Blasiho pozornost. „Má Toussain?“ naplnil bedny Jeho Veličenstva na lahve a označil je?“

Julin jeho dotaz zastavil. „Už to udělal. Před dvěma dny.“

Toussain dorazil ke skupině, zadýchaný a s výrazem ve tváři. „Juline, upustí ti látku a zašpiní ji, když tu budeš ještě dlouho stát,“ odsekl. Julin si všiml tří šklebících se chlapeckých sluhů, jejichž nohy se pod značnou vahou podřely.

„Ach jo! Nenechte to ujít! Do hodovní síně!“ volal Julin na své sluhy. Otočil se a podíval se na oba kardinály. „Blasi; Firmus.“ Rychle odběhl a chlapci ho následovali.

„Jsem jen kousek za vámi,“ zavolal za ním Toussain. Kývl na Blasiho a Firmuse, zjevně se chystal spěchat za Julinem. Firmus se před něj postavil, zkřížil ruce za zády a kymácel se na patách. „Jeho Svatost mě požádala, abych potvrdil, že bedny s lahvemi jsou zabalené a označené,“ řekl důležitě a upřel na Toussaina pohled skrz svůj dlouhý nos. „Předpokládám, že ano?“

„Jak se patří,“ odsekl Toussain.

Blasi podrážděně zabručel. „Teprve nedávno Julin přiznal, že Toussain připravil lahve.“ Firmus ještě více zaklonil hlavu a zamžoural na Blasiho, jako by se díval z velké výšky.

„Vskutku ano, ale já chci slyšet Toussainova slova a ne slova někoho jiného. A pověz mi, Blasi, postavil jsi stráž u vinných sudů, které jsi označil pro Jeho Veličenstvo?“

„Nebylo to nutné,“ prohlásil Blasi se zvednutým obočím. „Informoval jsem vinné sudy, že pokud se pokusí utéct ze sklepa, osobně se postarám o to, aby byli opilí k smrti – a tak souhlasili, že neutečou.“ Na rtech se mu objevil suchý úsměv.

Toussain potlačil smích.

Firmus ztvrdil. „Budu předstírat, že jsem tyhle žertíky kardinálů neslyšel,“ řekl chladně.

„Blasi, možná jsi zapomněl, že Anglie a Francie jsou ve válce.“

„Možná byste se měl osobně zodpovídat, kdyby Jeho Veličenstvo bylo otráveno a zemřelo.“ Otočil se k Toussainovi a pokračoval: „Zbrojnoš není ve strážnici.“

„Viděl jsi ho dnes?“

Blasi ho přerušil. „Možná jste už objevil mé nehlídané sudy s vínem a od té doby jste vyhledal kapitána Pitra, aby na ně umístil stráž, že? Pokud ano, pak by se vám mohlo zdát zcela nesmyslné se mě ptát, jestli jsem tam stráž umístil.“ Firmus se rozčiloval; Blasi mu však nedal žádnou příležitost. „Přesto jste se ptal, možná proto, že máte v úmyslu...“

přesvědčit Jeho Svatost, že jste mě přistihl při nějakém hrozném zanedbání povinnosti? Mohl by tohle být záměr tvého plánu, Firme? Ukázat se v příznivém světle se Svatým stolcem tím, že na mě vrháte špatné světlo?"

Firmus se proti obvinění postavil citátem z knihy Přísloví: „Blázen vyřkne celou svou myšlenku, moudrý si ji však nechá pro sebe.“

Toussain diplomaticky odzbrojil konflikt odpovědí na Firmusovu dřívější otázku. „Hrabě de Pointers mezitím dorazil a je v křídle hodnostářů. Myslím, že tam najdete i kapitána Pitra, kardinále Firmusi.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasil Firmus, dychtivý ukončit rozhovor vlastními slovy. Opatrně kývl Toussainovi a Blasimu. „Kardinál Toussain; kardinál Blasi.“

Blasi nechal muži dostatek prostoru, aby se trochu uklidnil, a pak za ním zavolal: „Kdo jde kolem a zaplete se do sváru, který mu nepatří, je jako ten, kdo chytá psa za uši.“

Firmus viditelně ztuhl, vzatý k srdci jako vlastní citát z Knihy přísloví, ale přesto pokračoval v chůzi, jako by nic neslyšel.

Toussain si kousl do rtu, aby skryl tichý smích. Naklonil se k Blasimu a zašeptal: „Kapitán Pitro je tamhle, za vámi.“ Nenápadně ukázal směrem k obloukům na vzdálenější straně nádvoří. „Tamhle, za nejzazším sloupem. Mluví se strážcem.“

„Ach, výborně, Toussaine.“ Blasi přešel ke sloupu. Za ním našel Pitra a zašeptal mu něco do ucha. Pitro na Blasiho šepot kývl a pak vyštěkl rozkaz na strážného, který se otočil a spěchal směrem k Velkému sklepu. Blasi vděčně poplácal Pitra po rameni a vrátil se k Toussainovi.

„Příteli, musíme si promluvit. Musím se s vámi podělit o velmi důležité záležitosti,“ naléhal Blasi téměř prosebně. Toussain si všiml téměř posedlého pohledu druhého muže, jeho kroucení rukou a dychtivého postoje. Díval se přes Blasiho rameno a vyštěkl: „Hospodine! Pojd' rychle!“ Panoš s velkýma ušima se ostražitě přiblížil k kardinálům v rudé barvě. „Vaše Em-nuh-ství?“

„Vaše Eminence, chlapče,“ opravil ho Toussain. „Emm-ih-nence. Vy jste jeden z chlapců kardinála Julina, že?“

„Ano, Váš - ano, pane.“

„Váš pán je v banketní síni.“ Toussain podal čtverec těžkého hedvábí zanedbanému dítěti. „Teď mu vezměte tuto látku. Řekněte kardinálu Julinovi, že kardinál Toussain tam brzy bude. A pokud tuto látku zašpiníte, panoši, ponesete za to odpovědnost. Chápete mě?“

„Ano, Vaše Em-nuh-ství.“

Toussain mu s povzdechem podal materiál. „Tak jdi. Vypadni.“ Chlapec se hnul

Pryč s látkou. Toussain prohlásil: „Sklep ne. Poslal jsi tam stráž – a já mám ve spíži služebnictvo. Sál Boteillerie je jistě soukromý.“

„Dobré,“ odpověděl Blasi. Společně odešli z nádvoří.

Dva rudí róby si zašeptaly, když kráčely po drsných dřevěných schodech do lahvárny. Toussain prohlédl šest místností, zda v nich není služebnictvo, a pak pokynul Blasimu do skladu lahví, kde procházeli bludištěm plných i prázdných regálů, dokud ne... došli do zadního rohu místnosti. Zde stáli s jasnou výhodou, protože dokázali zahlédnout blížící se někoho, kdo k nim vchází, a to dlouho předtím, než vetřelec mohl zaslechnout jejich tlumenou výměnu slov.

Blasi mluvil dlouho, zatímco Toussainovým výrazem se mihl mix protichůdných emocí: šok, skepse, hrůza, znechucení a nakonec otevřená nedůvěra.

„Jak můžeš čekat, že uvěřím něčemu tak absurdnímu?“ zeptal se rázně, když Blasi domluvil. „Jako nějaké fantastické pohádce!“

Blasi se bránil: „Viděl jste někdy ty dva kláštery, o kterých mluvím, zapsané v papežských daňových záznamech? Věděl jste někdy o účelu koncilu?“

A co je ještě lepší, co uchovává ve svém archivu? Víte, proč byli koncil a jeho kardinálové vždy odděleni od církevních voličů? Toussaine, viděl jsem záznamy z apokryfů. To, co vám říkám, je pravda, před Bohem a Francií. Stráží samotné brány pekla.“

„Takže chcete, abych uvěřil,“ řekl Toussain pomalu, „že apokryfní koncil postavil tyto kláštery, aby střežil kameny, které jsou ve skutečnosti branami pekla?“ Máš věřit, že když někdo vysloví tyto nápisy vytesané do kamene, mohl by otevřít samotné peklo. A tyto Brány“ – Toussain se na slově zdržel, jako by měl v ústech nechutnou pachut' – „zachrání celou Francii? Blasi, seženete mi palácového kardinála, kterého v průběhu let tak respektovali moji papežští vrstevníci, jen proto, že mi chybí rozum?“ Odfrkl si. „I hlupák by jen těžko uvěřil tak bezohlednému tvrzení, jako je vaše!“

„To je pravda! Uvědomuji si, že to může být těžké pochopit, Toussaine – přísahám, že je to pravda.“

„Dobře.“ Toussain sevřel ústa do zachmuřené linky. „Předpokládejme, že mluvíš pravdu. Předpokládejme také, Blasi, že bys mohl najít způsob, jak proniknout do některého z klášterů Rady – a že najdeš tento přísně střežený kámen a přesně proneseš správná zařikávání, která by mohla otevřít Brány pekla.“ Toussain se na Blasiho upřeně podíval. „Za předpokladu, že ano, jak tedy přesvědčíš jeho demony?“ „plnit tvé rozkazy? Co řekneš, až z tohoto kamene vyjdou tito – satanova potomci? Jděte a zničte Angličany?“ Toussain vydal drsný, téměř ječící hlas.

smích. „Protože se pták osvobozený z klece na povel nevrací, proč tě tito duchové musí poslouchat, jakmile je jednou osvobozen? A jak můžeš otevírat a zavírat kámen pouhými slovy? Ne, Blasi; mluvíš jako zajaté dítě zasažené fantastickým vzrušením!“

„U Gatestones je mnohem víc než jen jejich otevírání a zavírání,“ namítl Blasi. „Jsou podobné branám, ale ani se neotevírají, ani nezavírají. Duchové jimi mohou procházet. Překlady jsou ve veršované formě, jako Písmo svaté. Těmito slovy, slovy na kamenech, lze z nich duchy přivolat – nebo je vrátit.“ Toussain zavrtěl hlavou. „Ještě jsi mi neodpověděl na otázku. Proč tito duchové musí plnit tvé rozkazy, když jsi je osvobodil?“

„Překlady potvrzují, že z těchto Bránic lze přivolat duchy a ovládat je!“ Blasi téměř zuřil ve svém zoufalém naléhání a bušil pěstí do tlusté prkna zdi Lahvové místnosti. „A je toho víc. Nedávno jsem měl požehnanou vizi. Přišel ke mně můj bratr Jean-Jacques, kterého Angličané zabili u Crecy. Mluvil o—“

„Dost už těchto hloupostí!“ vyhrkl kardinál Toussain. „Jsem po mně v banketní síni. Možná byste mohl přivolat Ducha svého bratra a tyto – své kamenné demony.“ abych ti pomohl. Ani Julin, ani já se ti nepostavíme, až tě inkvizice obviní z kacířství, Blasi. Můžeš si být jistý, že tvůj divoký příběh donesu Julinovi, jak jsi žádal – a můžeš si být jistý, že tě zastihne úplně šíleného horečkou.

„Stejně jako já.“ Toussain se odvrátil.

„Ne – počkejte. Ještě chvíli,“ zavolal za ním Blasi.

Toussain se při mluvení nezastavil ani neotočil. „Nikdy jsem s vámi o tomto rozhovoru nemluvil, a pokud tvrdíte, že ano –“

„Chtěl byste se na ty záznamy podívat sám?“ Blasi se vydal kolem regálů s lahvemi. „Mám je.“

Toussain se prudce zastavil a promnul si bradu. Žádný kardinál z koleje by neodmítl příležitost nahlédnout do záznamů Rady, bez ohledu na Blasiho nesmyslná tvrzení, kdyby skutečně dostal přístup k jakémukoli skrytému tajemství, které Rada tak žárlivě a tak dlouho střežila.

„Ukažte mi tedy tyto záznamy. Dovolte mi, abych sám dosvědčil a shromáždil si vlastní pravdu. Pokud budou přesvědčivé, uslyším o nich více. Pokud ne, vrátím vám je – pod podmínkou, že přestanete Julina a mě obtěžovat tímto šílenstvím. Zapomenete, že jste s námi o té věci někdy mluvil. Mám na to vaše čestné slovo, Blasi?“

„Vskutku, máte ho. A mám já ten váš, abyste tyto záznamy střežili za každou cenu a po soukromém prozkoumání vrátili každý list?“

„Nepotřebuji je. Všechny vrátím – dávám vám slovo.“

„Dobrá tedy.“ Blasi se zdál úlevou téměř ochabl. Možná bude mít spojence, jakmile jeho přátelé uvidí, co viděl on. „Až zjistíš, že mluvím pravdu, budu od tebe očekávat omluvu.“

„To by mi stačilo,“ zasmál se Toussain, ale zamyšleně. Jak směšný byl tenhle muž ve svém šílenství. Nicméně záznamy apokryfů –

„S tím souhlasím.“

„Záznamy pro vás budu mít za svítání. Odsesu je do sklepa.“ Blasi odešel.

Toussain sledoval Blasiho, jak přechází dvůr a čeká, než opustí Boteillerie. Koneckonců, ten muž už možná o této šílenství mluvil s ostatními – nebylo by dobré být viděn ve společnosti někoho, kdo, jak si byl Toussain jistý, skončí na inkvizitorově mučidle ještě před čtrnácti dny.

Jak bylo dohodnuto, Blasi čekal následujícího rána ve sklepech. Dal Toussainovi stránky apokryfů, které vytrhl ze Statue Physique a různých dalších vazeb – celkem téměř sto stránek. Během krátké chvíle okouzleného čtení si Toussain s nastupující hrůzou uvědomil, že Blasi mluví pravdu. „To je pravda,“ pomyslel si omámeně, „To je pravda.“ Zbytek dne seděl ve své pracovně, nehýbal se, nejedl ani nepil; starověké spisy se kolem něj rozházely. Když padla tma, potácel se na nohy, jako by se s námahou probouzel mlhou noční můry. „To je pravda,“ zašeptal do prázdné místnosti. Toussain pečlivě shromáždil stránky a vydal se hledat kardinála Julina.

Město Avignon ~ Papežský palác ~ červen 1347

Konklávní sál Papežského paláce byl lemován nástěnnými malbami s náboženskými scénami a obrazy papežských hodnostářů. Nad honosnými prostory visely vlámské nástěnné tapiserie. Sál se táhl dlouhý a široký pod tyčícími se zdmi. Jeho podlaha se rozprostírala jako oceán pod mohutnými trámy stropu. Klenuté trámy Střecha připomínala obrácený trup lodi, možná vhodný i pro Noemovu odyseu. Sál sloužil jako palácový pokoj pro hosty – apartmá pro hostující hodnostáře a byl vhodný pro kohokoli Král.

Stráže a služebnictvo se hrnuli dovnitř a ven ze vchodu do síně a vybalovali královny Filipovy věci.

zavazadla. „Uvolněte místo!“ zařval hlas zvenčí. Vchod se uvolnil, když dovnitř vpochodovali stráže s halapartnami a doprovodili tlustého kardinála skrz a na vzdálenější konec konklávní síně. Prošli vchodem do propracovaně vyzdobené banketní síně, než se zastavili.

Uprostřed místnosti stál velký jídelní stůl. Král Filip, sedící sám na vysoké židli s opěradlem, která dominovala celému stolu, si pochutnával na jehněčím mase. Večeřel sám. Před ním ležel stůl prostřený zlatými a stříbrnými nádobami. Vedle něj stál komorník, vždy připravený doplnit mu pohár s vínem.

Jeden ze strážných udeřil halapartnou o podlahu a promluvil k síni: „Kardinál Julin ze Svatého stolce žádá o audienci u Jeho Veličenstva, krále Filipa Francouzského.“

„Jen ho dovnitř,“ štěkl Philip a zakašlal si ústa plná masa.

Stráže dovolily kardinálu Julinovi pokračovat a otočily se a odešly ze síně. Pak oba ztuhli a ztuhli vedle vchodu. Julin přistoupil ke stolu a uklonil se. „Vaše Veličenstvo.“

Filip vzhlédl a nedbale si otřel mastnou bradu. „Jako vždy, kardinále, vaše kuchyně se vyrovná té mé – služby – nesrovnatelné. Zvážil jste mou nabídku – vést mé kuchyně a banketní sál, Juline? Odměním vás dvakrát a znovu vše, co teď máte. Neočekával bych od vás nic víc, než co teď děláte, pro Jeho Svatost.“

Julin se usmál a znovu se uklonil, zčervenal pod královskou kulinářskou poctou. „Je mi velkou ctí, Vaše Veličenstvo, ale moje služba musí zůstat v církvi.“ Filip zavrtěl rukou.

hlavu zklamaně.

„No.“ Filip ukázal na stříbrný podnos. „Zdá se, že jsi tentokrát zmátl i mého komorníka, Juline. Co to je?“ Na podnose ležely dvě miniaturní olejové lampy, porcelánový přístroj se třemi nohami a plechovka s vodou. Uprostřed stála hedvábím vystlaná krabička s jemnými malbami draků, v níž se nacházelo provizorní slaměné hnízdo s jediným vejcem.

„Můžu?“ zeptal se Julin.

„To jistě můžete,“ souhlasil Filip a zíral na namalované draky.

Julin sestavil jednotlivé dílky. „Získal jsem to z janovské obchodní lodi. Předpokládal jsem, že by se ti to mohlo líbit.“ Vsunul obě lampy a plechovku na jejich místo. Pak vytáhl vejce a strčil ho do toho zařízení. „Lampy potřebují rozsvítit.“

„Přineste plamen,“ luskl Filip prsty. Komorník odešel a vrátil se s plamenem.

Julin rozsvítil lampy. „Oleje v lampách voní. Vejce je teď připravené, zatímco jíte, a můžete ho sníst až po jídle.“ Plamen zahříval plechovku s vodou pod vejcem. Další hořel za vejcem, před konklávní odrazovou destičkou. Zaostřené světlo

nabízel pohled do vejce.

Filip nahlédl dovnitř a spatřil tmavší žloutek vejce, který se vznášel v matné záři.

„Musím jeden mít. Jak se jmenuje tenhle třínohý vynález?“

„Říkejte tomu, jak chcete. Je to vaše, Vaše Veličenstvo,“ usmál se Julin a natáhl se před komorníka, aby Filipovi dolil pohár. „Mohu si s vámi promluvit o samotě?“

Filip mávnutím ruky poslal komorníka na cestu a otevřel ruku k židli. „Posaď se, Juline. Mluv.“ Julin se vmáčkl do křesla.

„Vejcové okno,“ zamumlal Philip náhle s úsměvem.

„Vaše Veličenstvo?“

„Jmenuje se to –“ Philip ukázal na trojnožku zdobenou drakem. „Je to okénko ve tvaru vejce – protože do něj vidím.“

„Vejčité okno – vskutku skvělé jméno.“ Julin si odkašlal. „Vaše Veličenstvo, dovolím-li si – mám za to, že jste přišel pro radu Jeho Svatosti ohledně Edwarda a – těch nejnešťastnějších událostí v Crecy.“

„Pak tě někdo svedl s omylem,“ prohlásil Filip a zvedl se k odtažitosti. „Rada je jako voda – všude a pořád se mění. Já radu mám. Paříž je jí plná. Potřebuji armády.“

„Dovolte mi být upřímnější, Vaše Veličenstvo,“ naklonil se Julin a zašeptal, když při mluvení zahlédl strážce u dveří.

„Strážče! Nechte nás!“ zavolal Filip. Vojáci vyšli z velké síně a zmizeli za zavřenými dveřmi. Opřel se a poslouchal Julina, jak mluvil o apokryfním Zahradním kameni a jeho možném využití jako zbraně proti Angličanům.

Julin vysvětlil, jak by mu král mohl pomoci tím, že by mu zapůjčil dostatek vojáků, aby získal kontrolu. z Gatestone.

„Jak tedy nyní asi usuzujete,“ prohlásil Julin a shrnul své vysvětlení, „situace je nanejvýš kritická a vaše pomoc je klíčová.“

„Ale jistě! Jistě, jistě,“ prohlásil Filip a polykal poslední kousky masa.

Filip sklonil hlavu, popadl ubrousek a přiložil si ho přes ústa. Následovalo dusivé zalapání po dechu. Králova tvář zrudla.

Julin vstal ze svého místa. „Vaše – Vaše Veličenstvo?“ Julin popadl ze stolu pohár s vodou .

Filip upustil ubrousek, zaklonil hlavu a vybuchl smíchy, sál se jeho veselím rozléhal ozvěnou. Mezi zachechtáním si zakašlal: „Duchové – legie duchů? Ano, zničím ho svými duchy. Vskutku! Svými důvěryhodnými duchy!“ Filip upřel zrak ke stropu a s melodramatickým sarkasmem zařval: „Zmiz, Edwarde, nebo já... “

Přivolám na tebe své duchy!

Julin postavil pohár a s úlevou se opřel o židli. „Vaše Veličenstvo, myslím to vážně.“

Filipova tvář ztvrdla. Opřel se o loket, zlostně se díval a zašeptal: „Stejně jako já!“ Už jsem v Crecy shromáždil armádu duchů, Juline. Přiveď je zpět. Přiveď zpět mé armády. Dovol jim pomstít Edwardovi svou smrt. Dokáže tvůj kámen utkat takovou magii?“

Julin se pokusil o další vysvětlení. „Brána – je to jakýsi stroj, přesto –“

Filip si založil ruce na stole a přerušil ho: „A co když se ti podaří vypustit tyhle své duchy? Cože? Jak je chceš požádat, aby zničili Edwarda? Řekni mi,“

„Juline, jak duchové zabíjejí? Možná Edwarda vyděsí k smrti?“ Práskl rukou.

pěstí na stůl. Julin sebou trhl a opřel se. „Hlouposti! Potřebuji teplá těla – muže“

„Vycvičený v boji! Potřebuji zbraně. Potřebuji peníze. Kdybych chtěla Edwarda vyděsit, mohla bych poslat pro jeho hlavu spolu s daněmi v podobě lodí přeplněných hlavami všech Francouzů, které zabil!“ Filipovy oči byly ledové dýky a Julin sklopil zrak.

Filip se vzpamatoval a opřel se o židli. „Bohužel, kardinále, mé přesvědčení není tak – jak bych to jen řekl – tak vytříbené jako to vaše. Vidím bitvy vyhrávané krví, potem a dobře zásobenými armádami – ne duchy. Nepřijel jsem do Avignonu pro radu, modlitbu, slib – ani pro vyprávění o magických kamenech. Jak dobře vím, Svätý stolec vybírá daně od Francie i Anglie. Francie tyto peníze potřebuje pro svou trvalou obranu a já jsem přišel jménem Francie – jako její sloužící král.“

„Vaše Veličenstvo, s pouhým hrstkou vašich mužů, jak se domnívám...“

„Ne, kardinále; toto je to, čemu se domnívám. Věřím, že vás k tomu Jeho Svatost navedla. Věřím, že mi Jeho Svatost nechce půjčit a poslala vás, abyste mi dal další slib – jenže tentokrát zatracenou armádu duchů.“ Filip vyndal vejce z výtvoru, posadil se a začal ho loupat. „Informujte Klementa, že jeho malá lest selhala.“

Julin vyskočil ze židle. „Ne! Jeho Svatost mě neposlal! Neví nic o tom, co jsem vám řekl! A musí tak i zůstat!“

Filip ztuhl a jeho oči se upřeně dívaly na třesoucího se kardinála.

Julin se nešikovně posadil a sklonil hlavu. „Odpustte mi, Vaše Svatosti. Jsem...“ bezduchý blázen.“

Filip se vrátil k loupání vajíčka. „Je na tobě víc, než jsem tušil.“

Uvaž o tom, Juline; souhlasím s tím, že ti propůjčím část svých vojáků na tvou směšnou věc, pokud mi Jeho Svatost poskytne půjčku rovnající se daním vybraným z Francie a Anglie. Pokud Jeho Svatost odmítne, pak se možná všichni dozví, jak Jeho Svatost skrývá tento - tento svůj kacířský kámen."

„Přesto, Vaše Veličenstvo! O tom nesmíte mluvit -“

„MUSÍM - ne aby mi někdo říkal, co nemám dělat, kardinále,“ oponoval rozhodně Filip. Naklonil se přes stůl a zašeptal: „Zajistěte mi půjčku a dostanete své vojáky. Taková je dohoda. Teď si musím odpočinout.“

„Vaše Veličenstvo—“

„Dost, Juline. Vůbec jsme nemluvili.“ Philip se otočil a zakřičel přes chodbu: „Komorníku, jsem...“

„Hotovo! Strážě, vstupte!“ Strážě se znovu objevily. „Vyprovodte dobrého kardinála! A vyklidte mi kajutu! Dnes večer už žádní návštěvníci!“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Julin vstal, uklonil se a zachmuřeně následoval strážě ke dveřím.

~*~

Následujícího dne se Filip a Klement se svou partou notářů sešli v budově státní pokladny. Teprve tehdy si Klement uvědomil, že Filipova žádost o půjčku byla značného rozsahu - natolik značná, že by zpomalila výstavbu Papežského paláce. Šířily se zvěsti; šeptání se neslo chodbami. Schůze neprobíhaly dobře a většina papežských úředníků už věděla dost dobře na to, aby nechala rozzlobeného papeže nerušeného. Většina si byla také jistá, že Klement Filipovi nabídne jen porci, slib a modlitbu. Rozzlobený a vyděšený Julin se obrátil na Toussaina, který pak s Blasim promluvil se stejným naléhavým znepokojením. Pokud by Klement odhalil jejich úmysly, mohl by všechny tři nechat vyloučit z kolegia, exkomunikovat a uvěznit. Blasi utišil jejich obavy a pustil se do práce, tkál pavučinu zahrnující zdánlivě nemožný úkol.

V poledne vstoupil Blasi do strážnice, přistoupil ke strážnému a zašeptal mu něco do ucha. Strážný odpověděl několikanásobným přikývnutím a Blasi mu podal dopis a zlatou minci.

„Nikomu o tom ani slovo. Teď buďte připraveni, jde,“ přikázal Blasi s přimhouřenýma očima.

„Ano, Vaše Eminence,“ uklonil se strážný, když Blasi uháněl pryč. Za okamžik dorazil z... V křídle hodnostářů vstoupil kardinál Firmus do strážní síně. Strážní, jak mu bylo nařízeno, přistoupila k Firmusovi a předala mu dopis.

„Vaše Eminence,“ uklonil se strážný.

„Ano, co se děje,“ odfrkl si Firmus.

„Našel jsem tenhle list na dvoře. Nezdá se, že by to byl rozkaz strážce. Je to možná důležité?“

Firmus si přečetl dopis, sevřel rty a zahleděl se strážnému do očí.

„Umíš číst?“

„Ne, Vaše Eminence.“

„Jak si tedy můžeš být jistý tím, co to není,“ „ Zeptal se ho Firmus.

Strážný odpověděl defenzivně. „Znám, jak takové rozkazy vypadají; většina z nich vypadá stejně. Tento list na sobě nemá žádný šlechtický znak.“

„Ukázal jsi tenhle list někomu?“

„Právě jsem to našel. Jsi první, kdo to vidí.“

„Dobře, tak se postarám o to, aby ti ho vrátili. O tomto listu s nikým mluvit nebudeš.

Nikdy jsi ho nenašel. Chápeš, co tím myslím, vojáku?“

„Ano.“

„Jestli se o tom dozvím, předvolám vás k vysvětlení – a teď zpět ke svým povinnostem.“

„Ano, Vaše Eminence,“ uklonil se strážný a odešel. Firmus se rozhlédl s chamtivostí a vinou v očích; pevně si tiskl dopis k hrudi a znovu si ho přečetl:

Toto jsou podmínky Jeho Veličenstva: tajně poskytne desetinu půjčky kardinálovi, který přesvědčí Jeho _____ Svatost, aby...

poskytnout plnou částku. Pokud bude půjčka vyšší, než jeho původní žádost, Jeho Veličenstvo také souhlasí s tím, že kardinál má nárok na desetinu všech přebytků. Spalte tento list. S nikým nemluvte——

Firmus prohledával chodby po zvědavých očích. Když žádné nenašel, zastrčil si dopis pod roucho a uháněl pryč, aniž by si všiml, že ho Blasi z dálky sleduje ve stínech.

Během hodiny stál Firmus v palácovém pokoji se čtyřmi okny a přesvědčoval Klementa, aby poskytl ještě větší půjčku, než požadoval Filip, a navrhoval vyšší a větší časté úhrady. Diskuse se vyostřila. Firmus jen zřídka viděl Klementa tak rozzlobeného. Klement se však ve státních záležitostech často spoléhal na Firmovy rady. Papež s Firmovými návrhy shodou okolností neochotně souhlasil.

Toho večera král Filip a papež Klement podepsali dokumenty. Z transakce si Filip představoval useknutou hlavu Edwarda, Firmus sebe na papežském trůnu a Blasi si vzpomněl na tváře svých mrtvých bratrů. Toussain a Julin se považovali za kardinály Francie, zatímco Klement předvídal další zpoždění při vytváření svého masivního papežského aparátu. Transakce potěšila všechny – všechny kromě Klementa, jeho pokladníků a

papežský komorník.

Následujícího rána si král Filip povolal kardinála Julina do konklávní síně. Filip seděl na židli s kardinálem Firmem již před ním, ruce sepjaté, když byl Julin ohlášen. Kardinálové si vyměnili pohledy. Oba byli stejně zvědaví jako záležitosti toho druhého, přesto se ani jeden neodvážil otevřeně promluvit s ostatními přítomnými.

„Aha, kardinále Juline, pojdte,“ Philip mu pokynul, aby vyšel ven.

Julin se uklonil. „Vaše Veličenstvo.“

Filip se obrátil k Firmovi. „Říkal jste, kardinále Firmuse?“

Firmus si odkašlal. „Přišel jsem se zeptat, jestli něco nepotřebujete, Vaše Veličenstvo.“

„Jeho Svatost posílá kardinála, aby se postaral o potřeby svých královských hostů? Já jsem si přivedl vlastní flotilu služebnictva. Čím si zasloužím takové zvláštní zacházení?“ Philip si promnul bradu.

„Ne tak docela, Vaše Veličenstvo.“ Firmus si odkašlal a kradmo pohlédl na Julina. „Jestli to Vaše Veličenstvo dovolí, mohu si s Vámi promluvit – o samotě?“

„Vskutku. Kardinále Juline, prosím, počkejte venku. Kardinále Firmuse, pojdte blíž.“ Julin se uklonil a odešel ze sálu.

Firmus zašeptal: „Vaše Veličenstvo. Byl jsem to já – zajistil jsem vám půjčku. Přišel jsem probrat odškodnění.“

Filip se zasmál. „Vidím, že i církve se nebrání zkaženosti. Dobrá, kardinále, mám nárok na tři sudy vína v palácovém sklepě. Jeden vám nechám – budeme tomu samozřejmě říkat dar.“

Firmus se zavrtěl. „Nemohu to přijmout, Vaše Veličenstvo. Dovolte mi, abych promluvil o desetině půjčky.“

Filip byl ohromený. „Desetinu? Desetinu půjčky – jako kompenzací?“

„Desátý, Vaše Veličenstvo, za to, že jste přesvědčili Jeho Svatost k udělení půjčky.“

Filip se zamračil. „Můžete si vzít, co vám nabízím, kardinále. I to je více než dostačující. A teď, chcete víno?“

„Jeho Svatost to nikdy nedovolí. Vaše Veličenstvo, mám list popisující podmínky naší dohody.“ Firmus vytáhl stránku z roucha a Filip si ji přečetl. Zvedl obočí.

„Co je to za nesmysl? Kdo to o mně napsal?“

„Nevíte o tom, Vaše Veličenstvo?“

„Nic takového jsem neřekl! A co se týče odškodnění, budu v této věci mlčet!“

Filip si zastrčil papír do vesty. „Pokud někomu řeknete, že jste mě vy nebo kardinál Julin oslovili a očekávali jste část půjčky pro sebe, informuji Jeho...“

„Svatosti, že jste se oba proti němu spikli. Nechte mě, než si rozmyslím své mlčení!“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Firmus se zachmuřenou tváří uklonil a odešel z místnosti. Venku pohlédl na Julina, zamračil se a spěšně utekl chodbou.

„Doprovodte kardinála Julina,“ nařídil král. Strážce poslechly. Filip si vzal z vesty papír, když se k němu Julin přiblížil, a pomalu ho promnul mezi dvěma prsty. Zíral na Julina a Julin zíral na papír, o kterém věděl, že je to Blasiho vzkaz. Filip se rozesmál a vrátil list zpět do vesty.

„Jsi velmi vynalézavý, Juline. Buď v klidu, všechno je v pořádku,“ zasmál se Philip. „Jen jsem tě přesvědčil, abys mi zajistil půjčku – a udělal jsi to dobře. Možná zapomeň, že jsem tě vystavil nebezpečí před Jeho Svatostí.“ Znovu se zasmál. „Věděl jsem, že tě Jeho Svatost nikdy neposlala.“ Znáš vás až příliš dobře. Ach – a kardinál Firmus se domnívá, že jste si také přišel pro svou odměnu. Dal jsem vám najevo, že pokud se kterýkoli z vás k něčemu přizná, já to udělám. sdělte to Jeho Svatosti.“

„S nejhlubší úctou, Vaše Veličenstvo.“ Julin se s úsměvem uklonil.

„A teď, co se týče vašeho magického kamene duchů, udělím vám své vojáky za přísných podmínek. Zaprvé, Jeho Svatost o tom nesmí nic vědět – nikdy. Zadruhé, moji muži jsou ve vašich službách pouze několik dní.“

„Dobře, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Julin.

„Dostanete mého kapitána Bournea a jeho muže. V otázkách tajemství mu důvěřuji. Pouze on smí znát celou věc. Nemluvte s jeho muži; on jim bude velet.“

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo.“

„Teď je v Avignonu a má dvě stě mužů. To bude stačit, že?“

Julin zavrtěl hlavou. „To rozhodně ne. Příliš mnoho.“

„Mohu vám připomenout, že jsme ve válce s Anglií? Bourne drží své vojáky pohromadě, aby se jeho řady neoslabily zbytečným rozdělením. Důvěřuji jeho velení a instinktům. Je to nejlepší z mé Královské gardy a nevidím důvod ho obtěžovat rozdělením jeho řad nebo velení, byť jen na krátkou dobu. Nabídka tedy stojí dvě stě nebo nikdo. Která z nich je, kardinále Juline?“

„Dvě stě, Vaše Veličenstvo,“ povzdechl si Julin.

Král si říhl, zhluboka se nadechl a opřel se o židli. Nakonec jen zíral na Julina, než přimhouřil zrak s zdánlivým podezřením. A v tom zdánlivě věčném okamžiku Julin sklonil hlavu, napůl očekávaje, že si král celou nabídku znovu promyslí a rozzlobeně ho propustí. V nepřítomnosti zvuku a uvězněný v strnulém pohledu upřeném dolů cítil Julin, jak ho těžce tlačí stále se blížící rozlehlý, mrtvolně tichý sál.

na jeho ramenou – vlekoucí se ticho bylo ohlušující. Narůstající obava mu páčila krk a tvář; a byl docela ochotný utéct z vysoké klenuté haly své vlastní souhlasil, kdyby k tomu dostal náhlé svolení.

„Hotovo,“ vyštěkl konečně král Filip. „A teď mi prozradte všechny podrobnosti – kdy a kde se s vámi kapitán Bourne utká a co od něj požadujete?“

[Konec kapitoly 4]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~